

גיליון 87

אפריל 2022 • ניסן התשפ"ב

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

איור השער: נטע גנור, אומני הציור בפה וברגל

Netta G.

אֶדְוֶהָ

עדנה אפק • מיכל ברקהיים • נטע גנור • אפי הלפרין • מרים חדד • נעמי מנדלבאום
ענבל צדקהנבו • רחלי שנהב־גולדברג • איריס שפירא־ילון • יובל ששון

גיליון 87 מתחיל...

לכל עם האגדות שלו, אבל מוסר ההשכל בסוף הוא שהאגדות לא שייכות לעם, אלא לכל בני האנוש.

כולנו מרותקים אל האגדות, מוקסמים מהן ולומדים מהן על עצמנו.

בגיליון זה הזמנו אתכם להיכנס איתנו לעולם האגדות. ההיענות אכן הייתה אגדית, וקיבלנו המון שירים וסיפורים נפלאים. לכן בחרנו הפעם עשרים יצירות – מהן נפרסם עשר בגיליון זה, ועוד עשר בגיליון של החודש הבא.

בשני הגיליונות תמצאו יצירות מרתקות שמאירות זוויות חדשות על אגדות מוכרות, מפתחות המשכים לאגדות שחשבנו שהסתיימו, וגם בוראות אגדות חדשות לגמרי.

האיור המקסים שמופיע בשער הוא פרי מכחולה של נטע גנור, והוא צויר באופן מעורר הערצה באמצעות הפה.

בגיליון זה תוכלו לקרוא שיר של נטע, שפורסם במקור עם איור זה, בספר בהוצאת אומני הצויר בפה וברגל.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0087

אגדות א'

אפריל 2022

ניסן ה'תשפ"ב

01

איריס שפירא־ילון

טינקרבל

מפגרת
אבקת פיות פרושת.
נוצצת רוגשת
בתפארת
חיוכה
ברכות המלים
בתמונות, בשירים.
נבוכה, סוערת
קנפיה השוכבות
קשורות מזקבות,
מלפפות בסרט
על לב דמיונו המציר
הבודד, הנזקר
של פיטר פן לוחם אור
שדון וירטואלי מהרהר.

חלום ליל קיץ

עָרֵב אַחַד, עִם צֵאת הַלְבָנָה,
כְּמוֹ תְּמִיד כְּשֶׁהִגִּיעָה שְׁעַת הַשָּׁנָה,
גָּאִיָּה בְקִשָּׁה סִפּוּר מֵאֵמָה,
הַסִּפּוּר עַל כֶּפֶה אֲדָמָה.

בַּחוּץ נִשְׁכָּה לָהּ רוּחַ חֲמָה,
בְּבֵיתָ רַק שָׁקֵט עֲמַק וְדַמְמָה,
גָּאִיָּה אֶט־אֶט אֶת עֵינֶיהָ עֲצָמָה
וְתוֹף כְּדִי סִפּוּר גִּרְדָּמָה...

וְהִנֵּה הִיא בִּיעֵר, בְּתוֹף חֲלוֹמָה,
צוֹעֲדָת בִּשְׂבִיל, כְּמוֹ כֶּפֶה אֲדָמָה,
סִלְסֵלַת תְּפוּיָחִים וּמְנוּרָה בְּיָדָהּ
וְהִיא שֵׁם, לְבִדָּהּ, לְבִדָּהּ.

וְכֶכָּה בֵּינּוֹת לַעֲצִים וּפְרָחִים
הִיא קוֹטֶפֶת וְשִׁמָּה בְּסֵל תְּפוּיָחִים,
פְּתָאֵם מִבֵּין הָעֲצִים נִשְׁמָעִים
קוֹלוֹת וְרִעְשֵׁים מִפְּחִידִים...

גָּאִיָּה נִבְהָלָת, אִילֵי זֶה זָאֵב
שְׁכֵמוֹ בְּסִפּוּר בְּיַעְרוֹת מִסְתוֹכָב
וְתַכְךָ יִקְפֹץ וְעֵלֵי יִנְתַּר...
מָה עוֹשִׂים? הֵיכֵן אֶסְתַּתֵּר?

לִפְתַּע עַל קֶרֶן שֶׁל אוֹר עֲלוֹמָה
גִּלְשָׁה שְׂדוּנִית חֲנֻנִית וְקִסוֹמָה.
"הִרְגֵּעִי, אֲנִי כָּאוֹ, אֶתְּךָ לְתִמִּיד,"
אָמְרָה לָהּ, "הִיעֵר אֵינּוּ פֶה מִפְּחִיד!"

נִתְנָה לָהּ חֲבוּק וּלְאוּרוֹ שֶׁל הַסֵּהר
הַמְּשִׁיכוֹ הַשָּׂתִּים לְלֶכֶת בִּיעֵר.
וְכֶף צְעָדוֹ בְּטִיּוּל מְלָבָב
וְגָאִיָּה הִרְגִּישָׁה שְׂטוּב לָהּ בְּלֵב.
מֵעַתָּה לֹא תִפְחַד בְּלִילוֹת אֲרָכִים
וְתַחֲלֵם חֲלוֹמוֹת מִתּוֹקִים.

איור באמצעות הפה: נטע גנור, אומני הציור כפה וברגל

כוחהעל של מיכל, אחותי התאומה, הוא התחמקות ממאמץ. בזמן שכולם מאמצים את שריריהם, מרימים את פלטות הבמה של טקס יום הזיכרון בניסיון להקימה, או מסתובבים עם שקיות זבל ברחבי בית הספר, מזיעים את עצמם לדעת ואוספים אשפה – מיכל מתחמקת באלגנטיות.

היא נוכחת אבל לא משתתפת. כמו לשמוע בלי להקשיב.

תוכלו למצוא אותה בקרבת הבמה נשענת על קיר, מרכלת עם אריק ואביטל, הלוויינים שלה.

היא תחזיק שקית ביד כמו כולם, אבל תהיה היחידה שלא תתכופף להרים לכלוך. ואיש לא ישים לב. ומי שכן, יסלח לה.

למיכל יש עור פנים חלק ואדמומיות קלה על הלחיים. אם מסתכלים היטב אפשר לראות שהלחי הימנית קצת יותר אדומה מהשמאלית. השפתיים שלה עבות והחיוך החינני שלה חושף שיניים מושלמות. המותניים שלה משתפים פעולה בכל פעם שהיא הולכת לקנות מכנסיים. החזה שלה משדרג כל מחשוף. השיער שלה חלק ועבה. לטענתה, צבעו אינו חום אלא שקר.

עד כמה שאני יודעת, שקדים הם חומים.

גם לי יש מותניים צרים, אבל הכתפיים שלי רחבות, כך שלא היו מביישות מרים משקולות אולימפי. החזה שלי לא נכנס לאף חולצה חוץ מלטישרטים של איתי, אחי הגדול. גם לי יש אדמומיות קבועה בפנים, אבל כל כתם אדום מסמן עוד חצ'קון. השיער שלי מקורזל ובלתי אפשרי לאילוף.

אני מפחדת להסתכל במראה. למה לצער את עצמי מחדש בכל בוקר?

כוחהעל שלי הוא פחדנות. פחדנות מסייעת לי להימנע ממצבים מסוכנים. בטוילים שנתיים, כשכולם רצים למטה במדרון, אני מתיישבת על הישבן ומתגלשת לאט. בסוף השנה שעברה, כשכולם הבריוזו משיעור תנ"ך והלכו לים, רק אני, דיין ושמואל, שני הבנים היחידים בכיתה שמסרבים לגלח את פלומת שפמם, נשארנו לשמוע על מעללי יונה הנביא.

אם הגנים היו מתחלקים ביני לבין מיכל באופן קצת יותר שוויוני, גם אני הייתי נולדת עם סופר פאוור שהיה מעלה אותי בסולם החברתי.

* *

כוחהעל של קורל, חברתה של מיכל, הוא רשעות משולבת ביהירות. היא מזכירה לי כלבה בגלל קולר הקטיפה השחור שעונדת לצווארה וגם בגלל איך שהיא מתנהגת לאחרים.

יום אחד שמעתי אותה אומרת למיכל: "אין מצב ש'שרק' זו אחותך."

מיכל צחקה במבוכה ואני ריחמתי עליה שצריכה לסחוב אחות כמוני. אבל מה שהכי הפריע לי זה שקורל אפילו לא כיבדה אותי בכינוי 'פיונה'. כלומר, אני נידונה להישאר מפלצת כעורה כל חיי.

רצייתי לענות לקורל, אבל כוחהעל שלי הגן עליי מלהיכנס לעימות שאני עתידה להפסיד בו. להפתעתי, לא התכנסתי לתוך החור השחור של עצמי, אלא הישרתי אליה מבט נקמני. איחלתי לה חצ'קונים על המצח ויובש בכפות הידיים. שהשיער שלה ינשור. שהאף שלה יתארך. שהכתפיים שלה יהפכו לכבדות ויכופפו לה את הגב. איחלתי למפגע פיזי שיסב לה את הכושה שרק הגוף יכול לגרום. שליום אחד תרגיש מה זה להיות אני.

מיכל, אריק ואביטל השפילו את מבטם כשקלטו ששמעתי את השיחה. קורל לעומתם שמה את היד על הפה בניסיון שקרי לכבוש צחוק, ואז נשקה באוויר לכל אחד מהם, זרקה צ'או והסתובבה ללכת.

כשהפנתה את גבה על המכנסיים הלבנים שלה נתגלה כתם אדום, הצבע האהוב עליי. זה קרה לי פעם אבל איש לא שם לב כי לבשתי מכנסיים שחורים. פחדתי ללבוש מכנסיים בהירים ביום של מחזור.

היא החלה לצעוד במסדרון השכבה כאילו היא הולכת על מסלול דוגמנות וכל הילדים הם הקהל שלה.

כולם עצרו והחלו להתלחשש. רק שמואל ודין, שכוחהעל שלהם לא כלל כישורים חברתיים, לא הצליחו להתאפק וצחקו בקול.

קורל הסתובבה אליהם ונבחה: "מה מצחיק, לוזרים?"

באותו היום גיליתי שיש לי עוד כוחעל: נקמנות. ואני מפחדת ממנו. וגם קורל, שאם לא כן איך אפשר להסביר שמאז היא קוראת לי 'פיונה'?

כישוף

תתעוררי זפהפיה.
לא בנשיקה.
בסטייה
מצלצלח
צליל פצמוגי טירה.

קהים, עגומים.
עתיקים-עתיקים.

תביטי

במראה לא מכשפת.
את פשוט נהנית להאכיל את המפלצת
ולא שמה לב איך במו גידך את הופכת
אותה למציאות מאגדה.

טונה קורי עכביש
לודדים אותך. דביקים.
מקיפה את עצמך
בעדת דמיונות זאבים טורפים. מטרפים.
הספור שאת מספרת לעצמך לפני השנה
אשליה, הזיה –

לא יכול להיות לו סוף טוב.
והוא יהיה מלך השולט על חייך.
כשהלכת לאבוד ביצר רגשותיך.

זה היה כל כך מזמן עד שלא יכלה לזכור אם זה היה לפני מאה שנה או אלף שנים או אפילו יותר מזמן. היא רק ידעה שזה היה בזמן הרחוקרחוק של האתמול שנצמד לאצבעות ולשערות וריחו נודף עד יום מותך.

היא לא יכלה לזכור מתי ואיפה. היא רק ידעה שהיה בה חלום על שפת בריכה מוקפת עצי בננה ושיחים טרופיים ושהחלום הלך וגדל בה כדגים שעצמו במימי הבריכה. והיא נטלה את החלום ברשת בשתי ידיה כדי להצמידו אל תוך תוכה. אבל הוא פרפר וכשכש ורצה לחמוק. והיא פחדה שימות חוצה למימיו ושילחה אותו שוב פנימה. ובשחותו במימיו כדרכו מימים ימימה ראתה אותו מקרטע ומנסה לנשום את אווירה. והיא רצתה לרשת אותו ולשימו בסלה, אך זכרה שהחלומות אינם חיים ללא מים. ובקרטעו שוב אל מול פניה, ראתה את דמעתה מקיפה אותו טבעותטבעות, כזו שכבר הייתה על סנפיריו.

הנסיכה השותקת – אגדה מודרנית

הנסיכה לא אמרה דבר. ישבה על אדן החלון והסתכלה אל המרכבים האיך־סופיים שנפרסו לרגליה. יער עבות, מאחוריו מדבר קוצים רחב, ובאופק? באופק ים כחול. זאת הייתה האגדה – האישי שייקח את ידה, יישא אותה לאישה וימלוך איתה על הממלכה – יבוא משם. מהים, דרך הקוצים, דרך היער הבלתי עביר, רק אחד כזה יהיה מתאים.

שלושה כבר הגיעו, צולחים את הים, נשרטים מהקוצים ומפלסים את דרכם במעבה היער. הגיעו ולא התאימו. הראשון נשא עימו גלשן ושאף לקחת אותה אל החוף. השני התאוה לקחת אותה לטיול בנקיפי הסלע, בינות לקוצים, להקשיב לדומיית המדבר. השלישי התמהמה בתוך היער, למד את דרכו והפך להיות איתו כאחד. איש מהם לא התייחס למכשולים כאל סכנות גדולות.

הנסיכה הייתה מאוכזבת. היא קיוותה לאביר על סוס לבן, אלגנטי ואצילי שיגאל אותה מייסוריה, אף שסוסים לא נראו בממלכה כבר שנים רבות. ייסוריה, אם לדייק, לא היו באמת ייסורים. מצידו השני של הארמון השתרעה הממלכה, אנשים באו ויצאו, חיו ומתו, יצרו והרסו. המולה שלמה. לאיש לא היה אכפת אם יגיע נסיך אליה אם לאו. גם הוריה כבר התייאשו, רק היא הפליגה בדמיונות. את שלושת אלה שכבר הגיעו סילקה בהינף יד של ביטול.

שלוש שנים ישבה הנסיכה על אדן החלון. דמותה הנשקפת שם הפכה זה מכבר לשם דבר, שירים הושרו עליה, עלילות גבורה של הבאים להצילה נרקמו, ופסלה הוצב בגבולות הממלכה להתריע לפני מי שנכנס שזו ארצה, אך אנשים רבים התייחסו לכך כאל אגדה ולא שיערו בנפשם כי אמיתית היא.

ביום הולדתה השבעה־עשר השקיפה מהחלון כהרגלה, והינה ספינה מתקרבת בין גלי הים. קומץ אנשים ובראשם איש תמיר לבוש לבן ירדו באון אל החוף ועימם מרכבה רתומה לארבעה סוסים, אחד לבן ושלושה שחורים. האיש בלבן טיפס אל המרכבה ושאר האנשים מיהרו לפניו, מפלסים דרך בעבורו בינות לקוצים ומבעד לפני העצים. בשעת דמדומים הגיע לארמון ונעמד מתחת לחלון הנסיכה. הנסיכה השליכה מטפחת וקומה לעברו ומשהירים אותה, נשאה רגליה וחיש מהר ירדה לחצר לפגוש באיש שחכתה לו.

כשנפגשו הרים אותה אל המרכבה והם החלו במסע אל עבר ספינתו העוגנת בחוף. בהגיעם חיכו על החוף שלושה גברים לבושים בשחור. הנסיכה הסתכלה בהם. היו אלה שלושת הגיבורים שהגיעו לאורך השנים ושאת ידם דחתה. עתה הביטו בה שלושתם במבט חלול. האביר בלבן פנה אליהם ושאל: "מה תרצו שאעשה בה כעת?" השלושה לא ענו. "את נשארתי כאן," אמר האביר בלבן לנסיכה, "כל צעד שלך חזרה לכיוון הארמון יעלה לך בייסורי גוף ונפש כה עזים עד שתבקשי את נפשך למות, עד שתלמדי להעריך את המאמצים ששלושת אחיי שגירשת מעלייך עשו כדי לבוא לפתחך." ארבעתם עלו לספינה ונעלמו בין גלי הים הסוערים.

הנסיכה נשארה על החוף. בכל פעם שניסתה להתרחק יותר משניים—שלושה מטרים מקו המים, הייתה מקבלת עוויתות וכאבים בכל הגוף. עם השנים אנשים נוספים ניצלו את הדרך שנפתחה ביער ובמדבר ובאו לחיות על החוף לצידה, ועיר נבנתה שם, כרך סואן. כולכם הייתם שם אבל גם אתם לא שמתם לב לנסיכה שהזקינה בינתיים ועדיין גרה בצריף על שפת המים, שבנתה מהמרכבה שנשארה על החוף, מקווה שיום אחד האחים יחזרו ויסלחו לה.

הלילה קם

השמש יורדת אל משכבה תחת גם,
סהר מפציע מבעד ענן,
הגלים רועמים בשתיקתם.
צפרים חדלו מעוף ונדמה שירתן.
הפחד קאן.

מזוות צפות מבין הצללים,
בני אפל מאזינים לזמר עורבים,
"עורו, אחי, קוראת בת הקול,
מזמנת שדים אל הגבעה שבחול.
כשוף ומזמה לאור שמם של דם
הלילה קם.

אש ומים, רוח אימה,
קרטוב צער, רגב אדמה
תלומות בעותים,
קאב, סיוטים.
נוסיה למדונה גם צנחת לוחמים
שפתיר שנה מעיני עלומים.
צחוק מתגלגל בפני ילדות תמימות
המזוות קמות.

על גבעה בחולות הם יוצרים מעגל
במרפז המוקד נשרף שור מגאל.
תחת רקיע שחר ומים גועשים
הפלתחן נחתם בדברי מגיה קסומים.
רעי השאול ישובו לאדמתם לעולמים
ובסמטאות לא יהלכו עוד נערים
יתומים.
השדים בורחים.

בקר בהיר עולה על גבעת החול
ולשחר בזהק שוטף שמים בתכל.
המכשפות שבות אל מעונם הקודר
וסופות נעלמו לאחר לילה סוער.
שחפים מתעופפים אל עבר שמש זכה
ומשב רוח מלוח נושא ברכה.
צרחה חרישית נשמעת מעבר לים,
מבשרת שהספור עדין לא תם.

מאז החל החושך לכסות את מערב אינסניה, ניסתה בנטי ככל יכולתה להאיר שוב את עצמה לאחור שחזרה למולדתה.

זה אחר זה ערכה טקסים, לחשה קסמים וכשפים, התפללה לג'וקינה הקדושה, קראה לרוחות אבותיה הטהורים, קשרה נפשה בזהרורי הרקיע והורידה דמעות רבות. דבר לא שינה מאום.

בנטי עדיין לא אמרה נואש והחלה מקפצת כמרץ ודולה כמות נכבדת של זיכרונות שמחים מימי ילדותה כפיוטרניית רכה (לזיכרונות הילדות יש כוח קוסמי על כל יצורי האור). לאכזבת כולם, המצב נשאר כשהיה. האפלה המשיכה בכרסומה הבלתי נמנע ואטאט התפשטה על ליבה הקטן והרחום של בנטי. בייאוושה קיללה את כל סביבה: את חילוון החידלון שהשובל הרירי והשחור שלו פער חורים שחורים שזימנו את החושך; את המרקנים העצלנים שהיו צריכים לדאוג לנדף את החשכה עם הקולטונים שבקצות עשרות רגליהם אך לא עשו דבר; את טרדיאן המפקח שהופקד תחתיה לשמור על אחויו אור גבוהים באינסניה וסחר תמורת פיסות אור אוצרות ונכסים למען עצמו ומשפחתו; את בתיטיה המכשפה הזקנה שלא התריעה על הסכנה הקרבה, ועוד ועוד.

בנטי דחפה והכתה בידיה את כל מי שניסה להתקרב, לעודד ולדבר איתה. עם זאת, איש לא נטר לה טינה, ליבם התמלא רוח על בנטי האומללה ובצער על עולמם שהולך ומתפוגג בעלטה. מעל הכול כאבו של דצי, העץ הקשיש, היה גדול מכולם, שכן בנטי הייתה בת גידולו.

בתוך הגומחה שבגזעו המחוספס היא נטמנה וננטשה, שם היא צמחה, דרה וישנה עד שהגיעה לבגרות. הוא חינכה ונטע בה את אורה, והכין אותה לשליחות שאליה נועדה – להעניק מזור ואור ליצורים הנזקקים שמעבר לים המקיף את חבל אינסניה. על ליבו הכבידה האשמה שבדרבוננו היא עזבה את נחלתם, וברגע שהמצב החל להרע הוא לא שלח שליח לקרוא לעזרתה כי ידע שהמצב מעבר לים גרוע יותר. ועכשיו מאוחר מדי... האפלה חדרה לליבה של אינסניה. הצפון, הדרום והמזרח חשכו קליל בתוך ימים אחדים ואיתם כל הפיוטרנים (שמשכנם בצפון) ועוד רבים מיצורי האור.

דצי ידע שהאבה הרבה והכרת התודה של בנטי כלפיו תעזור את עיניה מלראות את האשם האמיתי.

כשבנטי התיישבה באחת על האדמה הקשה דמעות זלגו על לחייה, "עליי הוטלה האחריות המלאה לדאוג לשלום אינסניה ולא עמדתי במשימה, חזרתי מאוחר מדי ממסעותיי ועכשיו כולנו אבודים..."

"בנטי, בנטי היקרה!" קרא העץ בקול צרוד וסימן לה שתקרב אליו, "עולמנו אכן אבוד. בעוד שעות אחדות נתפוגג כולנו בשכחה. אבל לך בתי, תפקיד חשוב ורם יודעת את כי את הפיוטרנית היחידה שנותרה ובאמתחתך איך ספור זרעים וזהרים אחרונים. אחד מאבותיי הקדומים התנבא בפניי לפני אלפי שנים שאגדל פיוטרנית שעוד בצעירותה כל כובד היקום יהיה באחריותה. ברגעים אלו עלייך לזרוק את עצמך אל השמיים השחורים ולהשליך את כל זרעיך למרומים. מי יודע, אולי יש עוד המשכיות לעולמנו..."

לפני הרבה מאוד שנים, בממלכת סקאליבה הרחוקה, נולדה נסיכה אדומת-שיער בשם גרמזו. משבגרה והגיעה לפרקה היא שמעה סיפור על אודות יורשת העצר הסינית שהצליחה בעזרת שלוש שאלות מאתגרות למצוא אהבת אמת, והחליטה לבחור את בן זוגה העתידי באופן דומה.

יפתתואר וטובתלב הייתה גרמזו. רבים התאהבו בה וביקשו את ידה. מקצתם שהתפארו בעושר מסנוור עיניים, אחרים – ביופי מעורר התפעלות, והיו גם כאלה שהתגאו ביחוס אבות או בחוכמה. אלא שהנסיכה הצעירה חיפשה לעצמה בעל שגבורתו ואומץ ליבו יביאו תועלת לא רק לה אלא גם לבני עמה, והכריזה שהיא תינשא לאיש שיכניע אחת ולתמיד את המפלצת האימתנית בעלת שלושת הראשים, זו שהתגוררה בהר הסלעי והפראי במרכז הממלכה ומדי פעם בפעם פלשה לאחד הכפרים הסמוכים וטרפה את כל מי שנקרה בדרכה.

זה אחר זה ניסו מחזוריה הנלהבים, עטויים שריונות כבדים וחמושים בחרבות חדות, למלא את משאלתה ולזכות בה – אך איש מהם לא חזר. וכך חלפו להם שבועות וחודשים.

יום אחד, בעת שמלך סקאליבה ובתו היפהפייה ערכו קבלת פנים לנתיניהם הנאמנים, התייצב בארמון נווד לבוש בלויים ורטייה שחורה מכסה את אחת מעיניו. מכתפו החסונה הוא הוריד שק גדול ולתדהמתה של הנסיכה שלף מתוכו את אחד מראשיה של המפלצת. לשאלתה השיב האלמוני שבמהלך הקרב הממושך ביניהם אומנם אבדה לו עין, אך הוא אינו מצר על כך מכיוון שזו שנותרה תספיק לו כדי לחזות מדי יום ביומו בפניה המושלמות והזהרות כשמש של בחירת ליבו.

גרמזו הסמיקה ולחיייה בערו. אך בטרם הספיקה להגיב הרים הנווד את שקו הריק, סב על עקבותיו ויצא להמשיך במשימה. חלפו להם עוד כמה שבועות והוא חזר, הפעם גם אחת מאוזניו חבושה, והציג לראווה את ראשה השני של המפלצת. לשאלתה של הנסיכה השיב האיש שבמהלך הקרב החוזר ביניהם אומנם אבדה לו אוזן, אך הוא אינו מתאבל עליה מכיוון שזו שנותרה תספיק לו בשביל לשמוע מדי יום ביומו את קולה הערב והצלול כבדולח של אשת חלומותיו.

ליבה של גרמזו החסיר פעימה וראשה הסתחרר עליה, אך בטרם הספיקה לומר מילה נטל הנווד את שקו הריק, סב על עקבותיו ויצא להשלים את משימתו. חלפו שבועות נוספים, ובמהלכם התלבטה הנסיכה בינה לבינה אם היא מייחלת לחזרתו או חוששת ממנה – והוא התייצב שוב בארמון, הפעם ידו האחת מגובסת וידו האחרת אוחזת בראשה השלישי של המפלצת. כשנשאל השיב המנצח שבמהלך הקרב הסופי ביניהם אומנם נכרתה כף ידו, אך אין בליבו חרטה על האובדן מכיוון שזו שנותרה עדיין תאפשר לו ללטף מדי יום ביומו את עורה החלק והעדין כמשי של אהבת חייו.

וכשגרמזו התעוררה מעלפונה היא מצאה את אביה המודאג יושב ליד מיטתה. "נכון שהבטחת להינשא לאיש שיהרוג את המפלצת התלת-ראשית, אבל אם את מתחרטת אוכל לגרום לכך שזה לא יקרה," ניסה המלך לעודד את בתו. בתמימותו סבר שהיא איבדה את הכרתה לאחר שהבינה כי יהיה עליה לחלוק את יצועה ולבלות את שארית חייה עם בעל נכה הנמנה עם פשוטי העם.

"נסיכות אמיתית לא מפירות הבטחות", דחתה גרמזו את הצעתו, ומייד זימנה את שרי הממלכה ונכבדיה לחצר הארמון, הודיעה קבל עם ועדה שבכוונתה לעמוד בהתחייבותה ואף קראה לנווד האלמוני לעמוד לצידה ולהציג את עצמו לפני כל הנוכחים.

"אני בנו של שליט המרחבים שמעבר לים, " הוא הודה, ואז הוריד את הרטייה שכסתה את עינו, תלש את התחבושת שעטפה את אוזנו, הסיר את הגבס מידו – ופנה אל הנסיכה ההמומה, "ולא באמת נפצעתי במאבקי עם המפלצת האכזרית, אלא רק רציתי לוודא שהנערה שבה אני מאוהב באמת הגונה וישרה כמו שמספרים עליה."

לאחר זמן קצר נישא הזוג המלכותי בטקס מפואר ורבימשתתפים, ואך טבעי הדבר שהם חיים באושר ועושר עד עצם היום הזה.

היה היה ולא היה

היה היה ולא היה
 מלח אמיץ על אגיה,
 שכל גופו קצקועים
 וכל חייו— שעשועים.
 היה עובר מחוף לחוף,
 נשים נהג הוא לאסוף
 כמו צדפים מחול של ים
 היה חופן — ונעלם.
 ושמו נשא בין הגלים,
 האניות והדגלים,
 בין הדגים והאצות,
 בין יבשות וארצות—
 את השמועה נשאה הרוח
 על כמה הוא מלח קשות.
 עד שפעם, סערה גדולה,
 אפלו לו גרמה בחילה,
 את הספון בה טלטלה,
 עד שבטנו התקלקלה.
 את המלח הקשות
 העיפה הרוח,
 הים שתה אותו אליו
 והוא צלל אל בין גליו.
 נדמה הרוח, שקט הים
 והוא היה — ולא היה,
 נעלם.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

